

lag for produktion af biogas på fælles biogasanlæg fuldstændig vil blive fjernet såvel i Lemvig som på andre andelsejede/selvejede anlæg, ligesom en yderligere udbygning af fælles biogasanlæg vil blive umuliggjort.

Svar (26/10 98)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Ifølge Varmeforsyningsloven er det Gas- og Varmeprisudvalget, der tager stilling til spørgsmål vedrørende pris- og leveringsforhold for bl.a. biogas. Udvalgets afgørelser kan ankes til Konkurrenceankenævnet.

Den 28. september 1998 har Gas- og Varmeprisudvalget truffet afgørelse i sagen om Lemvig Varmeværk A.m.b.a.'s klage over prisen på biogas leveret fra Lemvig Biogas A.m.b.a. I afgørelsen hedder det, at biogassen skal afregnes til den laveste af enten kostprisen eller substitutionsprisen. Afgørelsen i sagen vil sandsynligvis betyde, at det konkrete biogasanlæg i Lemvig og andre biogasanlæg får forringet deres økonomi.

Lemvig Biogas og Lemvig Kommune har begge anket Gas- og Varmeprisudvalgets afgørelse til Konkurrenceankenævnet.

Jeg vil på baggrund af Konkurrenceankenævnets afgørelse vurdere, hvad den vil betyde for biogassens fremtid. I den forbindelse vil jeg også vurdere, om der er behov for en ændring af lovgivningen.

Spm. nr. S 180

Til indenrigsministeren (16/10 98) af:

Jens Vibjerg (V):

»Finder ministeren ikke, at et krav svarende til det krav, der gælder, når kommuner og amtskommuner udfører opgaver for andre offentlige myndigheder, burde gælde i forbindelse med licitationer af brandberedskabsopgaver, som reguleres efter beredsskabsloven?«

Begrundelse

I »Lov om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder« gælder det, at kommunalbestyrelser og

amtsråd forinden de afgiver tilbud på udførelser af opgaver for andre offentlige myndigheder, skal foretage en kalkulation af de samlede omkostninger, der vil være forbundet med opgavens varetagelse. Kommuner og amtskommuner må ikke afgive tilbud, der indebærer en vederlæggelse, der er mindre end det kalkulerede beløb.

Svar (26/10 98)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):
Jeg skal indledningsvis oplyse, at forholdet mellem lov nr. 378 af 14. juni 1995 om kommuners og amtskommunernes udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder og anden lovgivning er således, at lov nr. 378 alene finder anvendelse i de tilfælde, hvor andet ikke er bestemt i lovgivningen, jf. lovens § 1, stk. 1.

Dette indebærer, at en opgave falder uden for lovens anvendelsesområde, når det i anden lovgivning er bestemt eller forudsat, at kommuner og amtskommuner kan udføre den pågældende opgave for andre offentlige myndigheder.

Det følger af § 13 i beredskabsloven, jf. lov nr. 1054 af 23. december 1992 med senere ændringer, at en kommunalbestyrelse kan indgå aftale med blandt andre en anden kommunalbestyrelse om udførelse af opgaver inden for kommunens redningsberedskab. Det betyder, at kommuners udførelse af opgaver for hinanden efter beredskabsloven ikke er omfattet af lov nr. 378 af 14. juni 1995 eller bestemmelserne i denne lov om udbud og omkostningskalkulation.

Der er ikke i beredskabsloven fastsat regler om omkostningskalkulation og prisfastsættelse i forbindelse med en kommunes udførelse af redningsberedskabsopgaver for en anden kommune.

Dette indebærer, at spørgsmålet om omkostningskalkulation og prisfastsættelse skal afgøres efter almindelige kommunalretlige grundsatninger om kommuners opgavevaretagelse. Det er udgangspunktet efter sådanne regler, at kommuner ikke lovligt kan yde økonomisk tilskud til løsning af opgaver, der påhviler andre offentlige myndigheder, medmindre der foreligger lovhjemmel hertil, ligesom kommuner ikke må påføre private urimelig konkurrence.

Jeg finder ikke, at der er grundlag for at ændre beredskabsloven således, at der i loven fastsættes krav om omkostningskalkulation – svarende til kravet i loven om kommuners og